

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η (Έξάμηνο Β') * ΑΘΗΝΑ, 19 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1910 * ΑΡΙΘΜΟΣ 405

Ένας λαός υφώνεται άμα δείξη πώς δέ φοβείται την αλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ. Αθηναϊκά γράμματα.
ΓΡΑΜΜΑΤΑ στον κ. Πάλλη.
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ: Τε Καταστατικό του.
Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΑ. Θεατρικά: 'Ο Άφερφύσιος.
ΛΑΒΑΖΑΓΚΑΣ. Παραμύθια της Μανταγασκάρας: Τò νη-
τάκι 'Αγκιζούγκι.
ΜΕΛΗΘ. Από τὰ «Τραγούδια του Σπιτιού».
ΛΔΒΞ. ΠΑΛΛΗΣ. 'Ο Έμπορος της Βενετίας, του Σεπτήρου.
ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ. Τε Παιδί και τò Σκολεϊό: 'Οι Παι-
δαγωγοί μας κ' η Γλώσσα.
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ. Χελιδόνισμα.
Δ. Π. Τ. Μια κουβέντα.
ΦΙΛΑΛΟΛΟΓΟΣ. Δικά μας και ξένα.
ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. 'Ο Άμοιρος (κατά τò
φινικό του Έβνο Λέβνο).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩ-
ΜΗ — ΒΑΡΒΑΡΟΠΙΑΖΑΡΟ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΜΙΑ ΚΟΥΒΕΝΤΑ

— Κοντά του πήρα κάπια ήθικη, που δέν την είχα πρώτα. Τò νιώθω. Νιώθω πώς ξαναγεννήθηκα πολιτικώς κοντά του. Στον έκλογικό άγώνα κατέβηκα με άλλες ιδέες, όχι και τόσο καινούριες. Νέος άντρας και γώ λογαριαζόμουνα, με τί να σου πώ; μπορεί και να ξεγελιόμουνα, κι ως μ'ην τ'όθελα να ξεγελάσω κείνους που θά με ψηφίζανε. Τò πιστευα πώς είμουνα νέος άντρας, δηλ. με νέες αρχές, με νέες ιδέες, με νέα ήθικη πολιτική. 'Όταν πήγα κοντά στον Άρχηγό, όταν από τις κουβέντες του, από τὰ φερσίματά του, ακόμα κι από τή διδασκαλία του, ζυμώθηκα, νάν τò πούμε έτσι, κάπως με τò πολιτικό του πρόγραμμα, είδα πώς άδικα κοκκορευόμουνα για νέος άντρας, πώς είμουνα παλιός, πολύ παλιός, πώς ή ήθικη μου, ή πολιτική δηλ. ήθικη μου, είτανε βγαλμένη από την ήθικη της ρουτίνας, και σιγά σιγά αρχίνησα να νιώθω πώς ή ήθικη αυτή βγαίνει από μέσα μου και πώς σιγά σιγά έρχεται και θρονιάζεται στον άδειανό τόπο μιá καινούρια ήθικη, άγνωστή μου ως τὰ χτès ακόμα... Να μη σου τὰ πολυλογώ, νιώθω τώρα πώς κοντά στον αρχηγό μου αρχίνησα και γώ να γίνουμαι νέος άντρας...

Κάποιος βουλευτής—τί νάν τὰ κρύβουμε τὰ δνόματα;—ό βουλευτής Γρανίτσας, μου μιλούσε έτσι στη Ν. Σκηνή, σ' ένα διάλειμμα της «Λυσιστράτης»: Κι από τὰ λόγια του, που μιá έσωτερική φωνή, λές και του τὰ κανοναρχούσε, κι από κάπια χαρακτηριστικά ανέκδοτα του Άρχηγού που μου άράδιασε, μουδωσε να νιώσω—κι όχι μόνο νάν τò νιώσω με και νάν τò πιστέψω—πώς ο Διαλεχτός, που άλάκαιρο τò Έθνος σήμερα κρεμιέται πάνου του, έχει σκοπό να πολιτευτεί και να δουλέψει πλατιά κι ανοιχτά, αλλάζοντας συθέμελα την πολιτική μας ζωή.

Και φυσικά, τὰ λόγια του άφοσιωμένου έπαδού του δείχνουν πως ο κυριώτερος σκοπός του μεγάλου άγώνα του είναι να πλάσει ανθρώπους— μιá δουλιá δηλ. που κανέναν πολιτικό μας ίσαμε σήμερα δέν τή συλλογίστηκε.

Δ. Π. Τ.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΣΜΑ*

'Η Βουλή προχθές είχεν άνοιξει και λίγοι-λίγοι και άπρόθυμοι, σαν τò έκκλησία, που γιορτάζεται άγιος φτωχός, προσήρχοντο οι βουλευτάι.

Μειδίμα εις τὰ χείλη, καπέλλο άπροσέκτως επί της κεφαλής καθήμενον, άπόδειξις πολλών χαιρεισμών, και λίγος άσέεστης στο μανίκι. Πολιτικόν σέ κάποιον γωνία ακούμπισμα!

— Καλή ήμέραν.

— Πώς έχετε;

— Καλά, ευχαριστώ. Και υμεις;

— Όρατα!

'Εκείνη τή στιγμή έμπήκε και ο Βενιζέλος κίδημόνως μειδιών. 'Εκάθησεν άπορρότως εις την θέσιν του και γύρω του εκάθησαν οι φίλοι.

Κάτω οι βουλευτάι έχαιρετώντο.

— Και εις την οικίαν;

— Καλώς! Καλώς! Ευχαριστώ!

'Εκείνη τή στιγμή ο Γρανίτσας έπλησίασε τον Βενιζέλον. 'Εκάθησε στο πλαγιόν τò κάθισμα και έσκυψε λίγο και του είπε:

— Έπιτρέπετε έδώ εις την ύπερκαθαρεύσουσαν Βουλήν να σας δώσω να διαβάσετε τò τελευταίο φύλλο του «Νουμά»;

* 'Από την εφημερίδα «Ακρόπολη» 14 Σεπτεμβρίου, σελίδα 1, στήλη 4.